

[Ellemann-Jensen]

Der er andre punkter i de konservatives såkaldte sekspunktsplan – den, hr. Poul Schlüter betegner som den offensive vej – som vi da et langt stykke ad vejen kan være enige i i venstre, men vi må jo betegne denne plan som et stykke demonstrationspolitik, for hr. Poul Schlüter må være enig i, at de forskellige ting, der lægges frem, kan kun gennemføres i et folketing, hvor der er en bred politisk opbakning om de ting, der lægges frem, og hr. Poul Schlüter ved udmærket, at det ikke er muligt i dag at få politisk opbakning omkring disse væsentlige og tungt virkende elementer i de konservatives sekspunktsplan. Derfor kan man selvfølgelig sige, at der er et modstykke her, men det er intet alternativ, der præsenteres fra de konservative.

Det er et stykke traditionel demonstrationspolitik, som det kan være vældig godt at trække frem ved festlige lejligheder, ved vælgermøder osv., men som ikke kan betragtes som værende et seriøst alternativ til den politik, regeringen har lagt frem.

Hr. Brusvang var inde på, at der ikke findes noget alternativ til den politik, regeringen lægger frem, og der findes ikke noget alternativ til den regeringsdannelse, vi har for øjeblikket. Hr. Brusvang er så betænkelig ved, om indgrebene skulle blive gennemført med én stemmes flertal, og det er da klart, at det ville være bedre, hvis der var flere stemmer. Men som hr. Brusvang siger: da det ikke er CDs politik, der bliver lagt frem, kan man blive tvunget til at stemme imod, og det er nu skuffende, hvis hr. Brusvang fastholder det synspunkt. Der blev dog også givet visse åbninger; man var villig til at tage imod det tilbud om forhandlinger, som statsministeren på regeringens vegne kom frem med forleden.

Tilsvarende lå der også åbninger i hr. Ole Vig Jensens indlæg, selv om det da var skuffende at høre, at man efter at have erkendt, at der skal gøres noget, siger, at man ikke vil være med til det, regeringen foreslår, for man har en hel masse ideer om, hvad der burde have været gjort i foråret, og hvad der burde have været gjort i efteråret, og så kommer man med en lang række ting, som ikke direkte vedrører de forskellige indgreb, der foreslås af regeringen nu. Man må dog have forståelse for, at når regeringen præsenterer en samlet pakke, er der grænser for, hvor

meget der kan laves på snorene, så hvis de radikale mener det alvorligt med, at man vil gå ind i forhandlinger om en eventuel deltagelse i løsning af problemerne, må man gøre sig klart, at der er grænser for, hvor mange snore der kan snittes op og erstattes af andre snore, og den meget lange ønskeseddel, der kom frem, lignede igen et forsøg på at komme med et stykke demonstration af, hvad man gerne ville, hvis.... Det ligner det i langt højere grad end et seriøst oplæg til at indgå i nogle forhandlinger. Men de kommende dages udvalgsarbejde skal vel vise, om der er seriøs interesse uden for regeringspartiernes kreds for at indgå i forhandlinger om, hvordan den endelige pakkelse skal se ud, og venstre vil gøre sit til, at de forhandlinger fører til et positivt resultat.

Poul Schlüter (KF):

Jeg synes, øjeblikket er inde, hvor det nok er mest korrekt af mig ikke at spille så mange ord på hr. Ellemann-Jensens indlæg. Han brugte den vending, at den konservative sekspunktsplan stort set var et paradenummer, og det må jo overraske mig, siden jeg ikke et øjeblik vil skjule, at en række af punkterne og især de vigtigste af dem er de krav om en bedre økonomisk politik, som venstre ellers tidligere i en årrække var enig med det konservative folkeparti om.

Finansministeren sagde i sin tale, at det, der har forværrer vor stilling de sidste måneder, er olieprisstigningerne, og noget er der om det; det skal jeg ikke benægte. Men jeg vil advare mod at skabe det indtryk, at hovedgrunden eller den eneste grund til den kæmpeafgiftsbuket, regeringen nu vil gennemføre, er olieprisstigningerne. Det er i langt højere grad regeringens svigtende økonomiske politik generelt, som er baggrunden.

Jeg forstod, at finansministeren ikke rigtig ville sige noget klart om, hvordan foranstaltningerne vil komme til at præge ledigheden, men jeg kan jo ikke forbigå, at en række førende økonomer og Arbejderbevægelsens Erhvervsråd, har jeg forstået, har den vurdering, at regeringens samlede pakkelse uundgåeligt vil trække en væsentlig stigning i arbejdsløsheden med sig.

Så sagde finansministeren i vor drøftelse om, hvilket samlet provenu afgifterne mon vil indbringe netto, at forbruget skal jo gå